

шума и съгледахъ развитіето на толкози нечаканны силы, и тосъ часъ побѣгнхъ като завлѣкохъ и бѣднаго Пикильо.

Жуанъ Батиста Вайсейро, който често бѣ мѣнувалъ имена, бѣше, както и сѣществованіето му, отъ неизвѣстно происхождение: едни го казвахъ Неаполитанецъ, а други Мавръ; не го бѣ грижа никакъ за челядта му, която му отплащаше за туй съ сѣщата монета. Никога не е ималъ грижа за мѣстото си, нито е предпочиталъ нѣкое, ако и да бѣ обиколить много мѣста по причины нему само познаты, но безъ да може да са застон ни на едно отъ тѣхъ! Но отъ нѣколко време, той смучаше Испанія, и той, който бѣ виждалъ и изучилъ толкози свѣтъ, вѣрваше, и безъ сумнѣніе имаше си на туй причинитѣ, че отъ сичкитѣ правителства на Европа, онуй което дава найвече полза, и найголѣма безопасность на званіето му е Испанія. Полиціята ѣ не бѣ много обезпокоителна, безредіето владѣяше въредъ, надзоръ никакъвъ, и Жуанъ-Батиста подиръ единъ много-напастенъ, и скитнический животъ, рѣши са найподиръ да са засели въ прекрасното туй мѣсто, което, ако трѣба да го исповѣдамы, бѣше му почти родно мѣсто. Капетанинтъ бѣше отъ портогалеко происхождение, и не бѣхъ са минжли много години отъ когато, въ царуваньето на Филиппа II, Портогалия бѣ, Божією милостію, са съединила съ Испанія.

Донъ Енрикесъ, отъ фамиліята Виллафлоръ, единъ отъ велможитѣ на Портогалия, продаденъ тайно на Филиппа II, спомогнъ много на завладѣніето на отечеството си, и за награда на противународнитѣ му услуги, царьтъ го нарече графъ Сантаремъ.

А преди нѣколко години, около празника на св. Ивана, графъ Сантаремъ, като былъ отишелъ на ловъ къдѣ Сіера-Дорсо, прекрасна гора въ Алентейо, принуди са отъ внезапна буря и дѣждъ да прибѣгне въ една проста гостинница, единственната въ тѣзи мѣста. Жеронима, супругата на единъ контрабандистъ, който отсѣтствуваше тогасъ, го пріе. Жеронима бѣше млада, влибчива, не толкосъ хубавица и съ космы